ROZJÍMÁNÍ NA PRVNÍ SOBOTU V LEDNU 2020

Navštívení svaté Alžběty

ThDr. Slavomír Radulski, SAC

Nebyla to obyčejná návštěva…. Nešlo pouze o to, že se Maria vydala na rodinnou návštěvu a šla za svou příbuznou. Jednalo se i o ten spěch: *Maria se vydala na cestu a spěchala.* (srov. Luk 1, 39) A šlo i o to, že ji něco přinutilo, aby šla. Byl to Duch Svatý, Ten, který způsobil zázračné početí v jejím lůně. Maria poslouchala Ducha Svatého a věrně následovala Boží pozvání. Nešlo o lehké rozhodnutí: mladá žena v požehnaném stavu, která ještě nebydlí s mužem pod jednou střechou (srov. Luk 1, 34) – tato žena se vydává sama na docela nebezpečnou cestu z Galileje do Judska. V nejlepším případě se jedná o více než sto kilometrů nelehké cesty. Proč vlastně Maria jde k Zachariáši a Alžbětě? Maria ví, že skrze Ni a Její souhlasné *fiat* se uskutečňuje veliký Boží plán. Zakouší ho s takovou jistotou, že tento dar si nemůže ponechat jen pro sebe. Od Zvěstování v Nazaretu je Panna Maria pokornou *služebnicí Páně* (srov. Luk 1, 38) a všechno v Jejím životě se tak stává uskutečňováním Božích plánů a záměrů.

Matko naše, věděla jsi už tehdy a chápala, k čemu Tě Bůh povolává a jak veliké věcí se odteď budou odehrávat ve Tvém životě? Porozuměla jsi od samotného začátku, jak veliké tajemství nosíš ve svém Srdci? Jistě mnohokrát jsi o tom rozjímala a přemýšlela. A právě během toho *rozjímání v srdci* vznikala Tvá rozhodnutí. Stejně jako to, vydat se z Nazaretu do Ejn Kerem, (*čti: Ain Kierem*) do domu Zachariáše a Alžběty. To Tvoje *být k dispozici* – to nás učí mnohému.
Třeba tomu, že i naše rozhodnutí mají plynout z rozjímání Božích slov a Božích záležitostí. Dovedeme takto žít? Dovedu takto žít i já? Kolik je v našem každodenním životě nepromyšlených rozhodnutí, kolik náhlých zvratů a emocí, které námi cloumají a posléze i naším okolím do všech stran! Kolik je nepromyšlených slov, nezralých kroků, slov házených do větru. A kolik lehkovážností! Buďto se bojíme rozhodovat, nebo se rozhodujeme zbrkle a pak ze svého rozhodnutí couváme.

Tak vznikají lásky, a dokonce i manželství na jednu sezónu, stejně tak, jako i „sezónní“ povolání ke kněžství a ke službě Bohu. A pak najednou z velké slávy a velkých plánů zbývají po čase jen trosky, a nešťastní aktéři těchto událostí se snaží zachránit, co se dá. Snaží se ukázat sami sebe ve světle čestnosti, případně inscenují hrdinské odchody z kněžství či rozvody manželství a vystavují na obdiv svoji odvahu a poctivost, zralý úsudek, dokonce vyžadují od okolí potlesk… za svou nevěru!

Panno Maria, od samého začátku až do konce Tvého pozemského života jsi byla věrná Bohu a Jeho Slovu. Věrnost a poslušnost Ti přikazovaly naslouchat Slovu Božímu a nalézat v něm to, co je správné a co je třeba v danou chvíli udělat. Vypros nám milost, ať naše rozhodnutí opíráme o Boží Slovo, ať se snažíme být poslušní Duchu Svatému, ať se tážeme, co je milé Bohu a co od nás očekává On – a teprve pak ať se rozhodujeme.

Mariina cesta z Nazareta do Ejn Kerem (*čti: Ain Kierem*) nebyla důsledkem momentálního rozmaru či impulzivního rozhodnutí. Byla důsledkem poslušnosti Bohu a Jeho plánům, které se prostřednictvím této cesty měly uskutečnit. To Bůh započal plnění svého příslibu: protože přijde na svět Mesiáš, očekávaný Spasitel, a předejde Ho ten, který sdělí celému Izraeli: *Toto je Syn Boží.* (J1, 34) *Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.* (J1, 29) *Já jsem to viděl a dosvědčuji* (J1, 34)

Tohoto vydávání svědectví se máme od Jana Křtitele naučit: *Já jsem to viděl a dosvědčuji.* Mohu a mám o tom svědčit, protože jsem to viděl, protože jsem věrný Bohu, jsem věrný Jeho Slovu, protože dělám to, co je mojí povinností vůči Bohu.

Panno Maria, jak jinak by vypadal tento svět, kdybychom dovedli stejně rozeznávat i my, a podle tohoto vnitřního poznání žít naše životy! Kdybychom volili to, co poznáváme při modlitbě jako správné, místo toho, abychom se řídili svojí pohodlností a svými rozmary…. Panno Maria, tak moc a stále nás vyzýváš k modlitbě, protože ten, kdo se nemodlí, ten se nemůže řídit podle správného poznání – poznání, které pramení z milosti Ducha Svatého, a nikoliv z jakýchsi momentálních lidských zalíbení.

My dnes žijeme v područí pohodlnosti. Žijeme v *komfortním* světě, kde se mnohé věcí dějí pouhým zmáčknutím knoflíku, případně posunutím prstu po obrazovce telefonu či jiného přístroje. Vše je už zařízené a není třeba se namáhat přípravou základních záležitostí, stejně jako organizováním každodenního života – proto nám záleží už jen a jen na našem vlastním pohodlí. Maria se vydává na cestu a tím nám jednoznačně ukazuje, že je třeba se naučit zanechat svého pohodlí. Zdá se to tak samozřejmě prosté a jednoduché, ale ve skutečném životě je to naopak. A přesvědčili jsme se o tom určitě už všichni: Jak těžké je opustit svoje pohodlí a vstát z gauče, abychom pomohli dokonce i svým nejbližším, abychom udělali cokoliv pro druhého člověka … nemluvě o tom, rezignovat na svůj odpočinek a na čas, který jsme si určili jen pro sebe … Ještě těžší je opustit svůj názor v nedůležitých věcech, tam, kde v podstatě jde jen o to, abych to já měl vždy poslední slovo…

Láska je velkomyslná a pozorná. Dovede si velkoryse všimnout druhého člověka. V těle Panny Marie se počal sám Bůh, a Maria nosí v sobě ten největší zázrak, avšak ani to Ji nezastaví před tím, aby se vydala na cestu. Naopak, Ona dokonce běží vstříc dalšímu zázraku: Její příbuzná Alžběta očekává syna! Ano, přesně ta Alžběta, která je už dlouho považována za neplodnou, která přece už má svoje léta a po celý svůj dlouhý život nese břímě neplodnosti. Maria běží, protože ví, že *u Boha není nic nemožného.* (srov. Luk 1, 37) Jestliže předtím Ona sama zakusila v sobě sílu této pravdy, potom se nyní s důvěrou a bez zaváhání rozhoduje pro obtížnou cestu. Teď je Jejím úkolem projít přes práh Zachariášova domu, aby z úst Alžběty mohla uslyšet slova plná úžasu a nadšení: *Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána?* (Luk 1, 43)

Také Alžběta je věrná a poslušná. Také Ona zřejmě rozjímala ve svém srdci velká Boží díla, jelikož jen takto lze vyvodit a pochopit, odkud se vzala Její vnitřní jistota a úžas nad

Božím působením. I sám Jan Křtitel, předchůdce Spasitele a prorok – se už v matčině lůně radoval Ježíšovou přítomností a poukázal tak na příchod Beránka Božího. Avšak víra a důvěra přece nejsou samozřejmostí, nelze je prosadit ani pomocí vědeckých faktů, natož násilím … a aby vznikly, potřebují lidské svolení a přijetí. Ti, kteří přijímají Boží zásahy do svého života a dovedou rozlišit a přijmout Boží působení, dovedou pak oslavovat Boha s vděčností za to, *že s nimi učinil veliké věci.* (srov. Luk 1, 49)
Píseň *Magnificat* – Mariin zpěv klanění a uctívání – pramení po staletí znova a znova v srdcích těch, kteří ochotně zakoušejí a přijímají Boží milost.

Panno Maria, nauč nás, ať se na vše díváme Tvým zrakem, stejným, jako když jsi přijímala Boží zásahy do Tvého života: nejen Zvěstování, ale i všechny další, když jsi poslouchala Ducha Svatého a díky tomu jsi viděla více, dále a lépe, než ostatní. Nauč nás, ať vidíme lidi, ať vidíme i jejich potřeby. Prosíme, ať ze všeho nejvíce vidíme potřeby našich nejbližších a našeho nejbližšího okolí! Občas je totiž jednodušší dělat dobré věci skrze nějaké velké akce a projekty. Jak je prosté, pohodlné a neosobní – sem tam hodit minci do pokladničky… Je to pohodlnější než vidět opravdové potřeby nám blízkých lidí, zvláště když čekají na naši pomoc, čekají od nás dobré slovo místo jízlivých poznámek, kdy potřebují naši trpělivost a pomocnou ruku, a ne nadávky a zlobu.

Panno Maria, Tvé Srdce bylo otevřené a ochotné pomáhat. I Ty jsi čekala dítě, ale i přesto jsi zůstala, abys pomohla Alžbětě, a pak asi po třech měsících ses vrátila domů … A doma v Nazaretu ses dověděla zprávu, že opět musíš odejít, tentokrát jít přes celou Svatou zemi – ze severu na jih.

Panno Maria, nauč nás opouštět naše pohodlí, zvláště když jde o rodinu! Ve svých zjeveních nám stále připomínáš, že ve světě trvá neustálý boj o rodinu. Ve Fatimě jsi řekla, že pouze modlitba a pokání jsou cestou k záchraně. Sestře Lucii jsi sdělila, že poslední boj bude bojem o rodinu, o její formu, její dobro a vůbec o celou její existenci. Svojí cestou k příbuzným nám poukazuješ na potřebu starat se o jednotu v rodině, s našimi nejbližšími. Učíš nás, ať máme oči a srdce otevřené, učíš, ať neseme ostatním tu milost, kterou jsme sami obdrželi.

Matko milovaná, i mě posíláš, ať nesu svým blízkým Ježíše. Učíš, abych se i já rozdělil o milost, kterou dobrý Bůh Otec tak štědře obdarovává ty, kteří ji chtějí přijmout. Matko, veď nás cestou ze severu na jih, cestou z Galileje do Judska, veď nás životem. Pomáhej, ať dovedeme rozlišovat cesty, vybírat ty správné a neztratit se. Pomáhej, ať se umíme osvobodit od starostí o svoje pohodlí a neobáváme se otevřít srdce na působení Ducha Svatého v našem nitru.

Nejlepší Matko, navštiv i moji rodinu. Přijď a bydli s námi, a přines nám Ježíše. A já se chci už tady a teď připojit ke Tvému *Magnificat* a svědčit o tom, že i moje duše *velebí Pána a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli!* (srov. Luk 1, 46–47) Protože i se *mnou učinil veliké věci ten, který je mocný,* (srov. Luk 1, 49) a proto Jeho chválu chci hlásat – každého dne, po celý svůj život. Spolu s Tebou, Panno Maria, moje milovaná Matko!